

Sống Chậm Những Ngày Thu

Hoàng Giang

Cuối tháng 10, thu về. Có những buổi sáng sớm thức dậy mở cửa đã thấy chút hơi lạnh tràn vào phòng, cảm giác rất khoan khoái. Hà Nội may mắn có tiết trời 4 mùa, đặc biệt là mùa thu, thế nào lại rất hợp với Hà Nội.

Ngày tôi sinh ra ông nội định đặt tên tôi là Thu Hà, vì tôi sinh ra vào giữa mùa thu tại Hà Nội. Nhưng mẹ bảo cái tên nghe man mác quá, mẹ tôi thì muốn một cô con gái cứng cáp và có cá tính một chút. Những ngày thu như thế này khiến tôi không màng tới thế giới, đọc tin trên internet, như vụ gần đây nhất là chuyện lùm xùm quanh clip một anh đàn ông đánh không thương tiếc một chị nhân viên hàng không trong ban tiếp tân tại sân bay Nội Bài. Người người góp ý, nhà nhà chửi bới, bàn ra tán vào. Tôi tự hỏi trong một mùa đẹp và thơ như thế,

sao mọi người không nhẹ nhàng với nhau hơn? Và thế là tôi cũng mặc, dành thời gian để hưởng thụ chút thu ngắn ngủi.

Nếu bạn từng đi dọc cuối đoạn đường Hoàng Hoa Thám nối sang Phan Đình Phùng sẽ có mùi hoa sữa phảng phất. Hương ngai ngái của hoa sữa ban sáng sẽ làm cho dọc cánh mũi cảm thấy cay cay, nhưng khoan khoái, khiến bất cứ kẻ mơ ngủ gà ngủ gật nào cũng phải tỉnh phút chốc như uống một liều caffeine vậy. Tôi cũng nghe nhiều người phàn nàn về mùi hương nồng nặc vào buổi tối, trên những con đường trồng toàn cây hoa sữa. Nhưng Hà Nội vào mùa thu là thế, nhờ vào hương hoa ấy mà mãi chẳng thay đổi. Tôi cũng từng nhìn thấy mùa thu ở những đất nước khác. Ở Mỹ, trên các nẻo đường, cây hai bên đường đổi màu hàng loạt trong một cái chớp mắt. Đủ sắc màu từ vàng sang đỏ hòa lẫn với nhau khiến người lữ khách phải dừng lại mà cảm nhận thứ màu như tranh vẽ ấy. Sự “thay da đổi thịt” của thiên nhiên Mỹ khi sang thu khiến tôi rùng mình kinh ngạc. Thứ sắc màu vàng, cam, đỏ ấy trở thành một biểu tượng nghệ thuật ở phương Tây và lan sang cả văn hóa phương Đông. Đến mức cứ nhắc đến thu là người ta lại mong đợi lá vàng, lại chụp ảnh những con đường trải đầy lá rụng.

Hà Nội thì khác, mùa thu đánh thức bắt đầu từ khứu giác. Bên cạnh hương hoa sữa, còn là hương của sương sớm nữa. Có lẽ bây giờ nhắc đến hồ Tây thì hơi buồn, người ta sẽ chỉ mĩa mai thứ mùi hôi tanh của cá chết hàng loạt những ngày vừa qua. Người Hà Nội, họ chỉ thấy buồn. Vì nếu sống cùng Hà Nội, bạn hẳn đã từng bắt gặp vài người dân lột hết đồ, đứng câu cá trên cây cầu bằng đá hoặc gỗ được bắc hướng ra giữa hồ Tây. Lớp sương lạnh phủ trắng mặt hồ khiến hình ảnh đó trở nên tĩnh lặng, chậm chạp và thơ hơn bao giờ hết. Cá chết, ở góc khuất ven hồ, vẫn có người đứng đó, cầm chiếc cần câu thần thơ và lặng yên, như một thói quen rất Hà Nội. Bởi người Hà Nội yêu Hà Nội theo một cách rất khác, họ không chạy đi khi Hà Nội xấu xí, không quay lại xô bồ khi Thủ đô đẹp đẽ và hào nhoáng. Và nhất là trong những ngày thu sang, nắng vàng và gió se lạnh, họ chỉ muốn sống chậm hơn để cảm nhận và thương yêu Hà Nội một cách trọn vẹn nhất.

Nếu khoảng 10 năm trước đây, tiết trời này cộng thêm thứ âm thanh rè rè trên loa phường, hay phát những

bản nhạc với giọng hát của Cẩm Vân hay Thanh Hoa thì thơ quá. Bây giờ loa phường bị dẹp vì khiến dân tình khó chịu. Cũng ít nhạc sĩ chịu sáng tác bài hát về Hà Nội hơn, có lẽ bởi cuộc sống trôi qua nhanh và thay đổi từng ngày, trong khi cái hồn của Hà Nội thì cũ kỹ. Thu về, cái hồn cũ kỹ ấy như rõ nét hơn, qua những thứ hương trong gió, qua cái mùi nồng ngọt dễ chịu của nước vối được ủ trong chiếc ấm tích của bà cụ ngồi dưới quán cóc liêu xiêu, thì thoảng là tiếng rao đêm khắc khoải đầu con ngõ nhỏ (cái này thì bạn bè bảo tôi tự tưởng tượng ra, vì thời đại này đâu còn ai tự rao nữa, người ta ghi âm vào rồi bật lên cho đỡ cực!), mà rõ ràng đêm qua tôi còn nghe thấy, còn chạy xuống mua cả túi bánh

mì nóng hồi bọc kỹ dưới lớp vải dày. Cũng có thể, là tôi mơ hay chẳng?